

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Vészi Ferenc

Cím:

Bakkozó gyerekek

Forrás:

Bpesti Heti Hírlap

Bp.

(Hely)

1918. IX. 9.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

795.4

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Bakkozó gyerekek.

Csibészek kártya-klubja az Iparcsarnok mögött.

Mióta betiltották a házard-játékokat a különböző társaskörökben, ahol azelőtt nehéz ezresek cseréltek gazdát a zöldasztalon, bus, szomorú élet folydogál.

A „nagyjátékosok“-at, akik sokszere teteleket usztattak egy-egy lapra, csak kényelmi szempontokból érintette a tiltó rendelet: az ő dolguk mindössze annyiban változott, hogy kényelmes, otthonias társaskörök helyett most szigorúan lezárt, lefüggönyözött magánlakásokon, találkahelyeken és artistanők vendégszerető Fortuna istenasszony oltárán, vagy átrándulnak a Császárvárosba, esetleg leruccannak a kies vidékre egy-egy grand zsöt „megrendezni“.

Az apró játékosok egyszerűen megnyugodtak a tilalomban. Nekik mindegy: Azt a kis pénzt kommerc-játékon is le lehet adni; legfeljebb valamivel hosszabb idő alatt.

Sokkal nagyobb bajok vannak „nemzetünk tájának zsenge hajlékaival“ a gyerekekkel, akik felkapták a felnőttek kezéből kiütött kártyát és keverik, forgatják, gusztálják olyan szakértelemmel, hogy akárhány hivatásos kártyás elmehetne közéjük tanulni.

Ők is a zöldasztalon játszanak. A jóisten zöldasztalán, kint a Városliget árnyas, sűrű bokrai alatt.

Van nekem egy nagyszerű barátom, a Jóska, aki még csak tizenkét esz-

tendő ugyan, de nagyobb gazember már nem lesz hetvenéves korában sem. Kint lakik az anyjával valahol a Szabolcs-utcában, de otthon nagyon ritka vendég. Tavasztól őszig szivesebben tanyázik az isten szabad ege alatt és nagy ambícióval tanulgatja a tulajdonjog elleni kihágások különböző ágazatait.

Vasárnap déután kint jártam a Városligetben és séta közben megpillantottam a kitünő Jóskát, amint félremagyarázhatatlan célzattal az Iparcsarnok felé igyekezett.

— Ha Jóska célirányosan gravitál valamerre, az nem lehet tiszta ügy — gondoltam s miután okosabb dolgom úgy sem volt, csöndesen utána óvakodtam.

Jóska bekanyarodott az Iparcsarnok mögé és eltűnt a bokrok között és egy sűrű bokrokkal körülvett kis tisztáson letelepedett. Ebben a pillanatban a bokrok közül különböző irányból apró, rongyos, szurtos kölykök bujtak elő és szép csendesen körbe ültek, láthatólag mindegyik a saját megszokott helyére. Valami nyolc-tíz kis csibész gyűlt így egybe, akik között Jóska látszott a legidősebbnek, míg a legfiatalabb alig lehetett több nyolc évesnél. Egy kócos, szőke hajú leány is akadt a diszes társaságban. Alig hogy leült a körbe, előszedett a kebeléből egy cigarettát, meg egy skatulya gyufát és rágyujtott. Úgy gomolygott ki a füst órára, száján, mint valami kéményből.

A békés csendet egy kis incidens za-

varta meg. Egyik legényke kikapta a leány kezéből a cigarettát és tovább akarta szívni, a kis kócos azonban személyes kérdést csinált az ügyből, úgy ugrott neki a fiúnak, mint egy dübös kis macska. Nagy verekedés lett volna a dologból, ha Jóska energikus fellépéssel közbe nem veti magát.

— Kuss! — mondta szigorúan és mellbe vágta a fiút is, meg a leányt is, azután elkobozta a vitás cigarettát és betyárosan benyomta a szája szögletébe.

Mikor a rend így helyreállt, Jóska egy vadonatúj kártyát szedett elő a zsebéből, felbontotta és így szólt:

— Na?

— Öt korona — mondta erre egy lájösszemű fiu.

— Hat! — vágta rá a leány.

— Nyolc... tiz... tizenöt... husz — hangzott körben.

Elhűlt! Bankot licitáltak a kis gazemberek. Bankarat-bankot.

— Harminc! — mondta Jóska és zord erélyvel nézett körül.

Néma csend. Jóska megkezdte a bankadást harminc koronával.

A társaság megrakta a bankot és Jóska mindjárt az első leosztásnál slágeret vágott ki.

— Kilenc! — mondta diadalmasan.

Újra leadta a lapokat, a társaság megint tartotta a bankot és Jóska megint nyert.

A kis rongyos, csenevész kölykök a legrutinirozottabb kártyásokat megszegyenítő hidegvérrel játszottak. A bakk szabályaitól csak annyiban tértek el, hogy — gusztáltak. De hogy gusztáltak, te jó isten! Lassan, óvatosan, előbb felülről lefelé, azután

alulról felfelé, majd oldalról oldalra húzva csusztatták szét ujjai között a lapokat, kiélvezve a gusztálás minden izgató gyönyörűségét.

A játék serényen, hang nélkül folyt. A bankár váltakozó szerencséivel dolgozott, de a bank egyre növekedett, izmosodott. Husz, — ötven, — meg százkoronás bankjegyek kerültek elő a rongyos condra-zsebekből s néhány leosztás után három-négy száz koronán felüli összeg állott a bankban, de a gyerekek még mindig győzték pénzzel.

A „klubba“ új alakok érkeztek: Tépett, viharvert katonák, gyanus zülött kinézésű civilek, a liget tipikus alakjai. Az új tagok letérdeltek a gyerekek mögé és „zeccoltak“. Tíz-husz-koronás tétet raktak fel és — bizony mondom — izgatottabbak voltak, mint az ökölömnyi „pointörök“. Egy-egy vesztett tét után olyan kiadósakat káromkodtak, hogy majdnem olyan rossz volt hallgatni, mint azt az áldatlan, sirásig elszomorító kártyázást nézni.

Mélyeséges undor fogott el. A torkomat valami mélyeséges düh fojtogatta és már azon voltam, hogy közéje vágok a társaságnak, de hirtelen eszembe jutott, hogy a kibicek aligha csinálnának lelkiismereti kérdést egy kis csendes bicskázásból, óvatosan visszahúzódtam hát a bokrok közül és elindultam rendőrt keresni.

Mintegy tíz percnyi eredménytelen keresés után megszólitottam egy zászlóst. Elmondtam neki, hogy micsoda kaszinó van ott a bokrok között és megkértem, hogy jöjjön velem, szüntessük meg azt a siralmas partit.

A zászlós vállalkozott is, de tulságos vehemenciával, hatalmas, katonás csörtetéssel feküdt neki az ügynek, úgy hogy alig tettünk néhány lépést a bokrok közé, a kbicek egyike észre vett bennünket és elkiáltotta magát:

— Hé!

Erre az egész társaság egy szempillantás alatt talpraugrott és szétiramodott a szélrózsa minden irányába. A helyszínen nem maradt egyéb, mint néhány cigarettavég és egy kártyalap: A pikk dáma. Úgy feküdt ott szegényke a zöld fűvön, olyan árván, olyan elhagyottan, hogy megesejt rajta a szívem. Elfelejtettem neki, hogy egy időben mennyi bosszuságot, mennyi keserőséget okozott nekem. Lehajoltam érte, felvettem és gyengéden zsebre vágtam. Oda adom majd valami kártyás embernek; biztosan jobb kabala lesz, mint az akasztott ember kötele.

Vészi Ferenc.